

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΓΕΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΣ.

Μεταξὺ τῶσων ἀρχαίων φιλοσόφων ἦτο καὶ εἷς ὅστις ἐλέγετο Ἐπίκουρος· σκοπὸς τοῦ βίου κατ' αὐτὸν ἦτο ἡ ἡδονή. «Φίγετε, πίετε, αὔριον γὰρ ἀποθανεῖτε» τὸ σύστημα τοῦ ὀνομάσθη Ἐπικουρισμός. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ οἱ Ἐπίκουροι ἰατροὶ δὲν ἔχουν τίποτε κοινόν, ἐκτός ὅτι ὅλοι μετὰ πεποιθήσεως δύνανται νὰ λέγωσι πρὸς τοὺς πελάτας αὐτῶν τὸ αὔριον γὰρ ἀποθανεῖτε. Κοινὸν ὁμῶς μετὰ τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχει τὸ Κράτος μας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπικουρείον, χωρὶς νὰ εἶναι πρὸς οὐδὲν καὶ δι' οὐδὲν ἐπικουρίον.

* *

Ἐννοοῦμεν ἄτομα ζῶντα ἐπικουρείως μετὰ μουσικὴν, μετὰ γέλωτας, μετὰ ἔρωτας, μετὰ ὄψα καὶ μετὰ ἄνθη. Τί εἶναι ἡ ζωὴ δι' αὐτούς; Σοκολάτια· τὴν ῥοφᾶς βραστήν; καίσασι· τὴν χλιαίνεις; εὐφραίνειςαι. Τίποτε λοιπὸν βραστόν, τίποτε καϊόν· τὸ καθήκον, ἡ τιμὴ, αἱ ἰδέαι, ἡ ὑποχρέωσις, ἡ φιλοπατρία, ἡ φιλάνθρωπία, ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα τὰ ὁποῖα βράζουν, κοχλάζουν· φύσηξέ τα ὀλίγον, κρυθύνουν; καλῶς· δὲν κρυθύνουν; πέτα τα. Πλατωνικὸς ἔρως! εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ῥοφήσῃς ἀμέσως ἀπνευστί, διὰ νὰ αἰσθανθῇ καύμα εἰς τὴν γλῶσσαν σου, πόνον εἰς τὴν καρδίαν; Μπα! ἄρες τον νὰ κρυώσῃ καὶ ἔπειτα ἔλα εἰς διαπραγματεύσει μαζύ του. Κύριε πλατωνικέ, ἐννοῶ νὰ σὲ αἰσθητοποιήσω· εἶσαι πολὺ ἄερας καὶ ὀλίγον βλάξ, θέλω νὰ σὲ συμπυκνώσω· τὸσον τοῦλάχιστον, ὅσον νὰ δυνηθῶ νὰ σὲ περιλάβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Δὲν θέλεις; Γύρνα του τῆς πλάταις.

* *

Αὐτὸ λέγεται ἐπικουρείως ζῆν—τὰ ἄτομα. Εἶναι τρόπος τοῦ ζῆν καὶ τὸν ἐννοοῦμεν. Ὁ δυνάμενος δύνανται νὰ τὸ μετέρχηται. Κινδυνεύει ὁ τοιοῦτος νὰ παρασταθῇ ὑπὸ τῆς πλαστικῆς ὀλίγον χοῖρος, ἀλλὰ τίς διεφιλονεῖκῃσέ ποτε τὴν χρηστοθήειαν τῶν χοίρων; Ὅχι βεβαίως ὁ κ. Μιστριώτης

εἰς τὰς σημειώσεις του εἰς τὴν Ἀρτιγόνην, οὔτε ὁ κ. Παχὺς εἰς τὸ πρὸς τοὺς Ἀρτινοὺς πρόγραμμα του.

* *

Ἐννοοῦμεν ἀκόμα τὸν ἐπικουρισμὸν ὅταν καταλαμβάνῃ ὄχι πλέον ἄτομα, ἀλλὰ ἔθνη. Τί εἶναι τὸ ἔθνος εἰμὴ συλλογὴ ἀτόμων; Ὑποθέσατε ἓνα Παῦλον ἢ ἓνα Γεώργιον ἰνάγοντα τὸ Βασίλειον τῆς κοιλίας του εἰς βωμὸν καὶ θύοντα εἰς αὐτὴν καὶ τὰς ἡμέρας του καὶ τὰς νύκτας του. Κοιλία μου, ἐφ' ᾧ πάρει; τὴν ἐρωτᾷ καθ' ἐκάστην πρᾶξιν ἐνφωθεύσει τὸν θησαυρὸν του. Καὶ ἄλλην ἀπάντησιν δὲν λαμβάνει, δὲν δύνανται νὰ λάβῃ ἢ ὅτι ὁ Λούκουλλος καὶ ἡ Μεσσαλίνα, ὁ Δὸν Ζουάν καὶ ὁ Καίσαρ Βοργίας ἦσαν λαμπροὶ ἄνθρωποι. Ἄν ἀκολουθήσω τὰ βήματά των, ἡ ἱστορία, εἶναι ἀληθές; δὲν θὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἐμοῦ· ἀλλὰ εἰς ποῖον ἔδωκε ζῶν αὐτὴ ἡ βρωμογονναίκα; Καὶ ἔδω πρόκειται περὶ ζῶης· περὶ θανάτου, ἂν ὀμιλήσῃ ἢ δὲν ὀμιλήσῃ, ὀλίγον μοὶ μέλει.

Ὑποθέσατε λοιπὸν ἓν ἔθνος ὅλον πλήρες Γεωργίων. Ὑποθέσατε ἀκόμα ὅτι καὶ ἡ Γεωργοῦλις τοῦ ἔθνους αὐτοῦ συλλογίζονται ὅπως τὰ ἄρσενικά ἡμίση των. Τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε; ἔθνος Συδαριτῶν. Μάλιστα, εἰμεθα, θὰ σᾶ; ἀπαντήσουν. Παρακάτου; — Παρακάτου... Τράβα τὸν δρόμον σου.

* *

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν ἐννοοῦμεν εἶναι Κράτος Ἐπικουρείον, εἶναι κυβερνήσις Ἐπικουρείος, ἐν μέσῳ ἔθνους χριστιανικωτάτου, ἀπαρνούμενου τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθοῦντος τὸν Σταυρὸν.

Θέλετε εἰκόνα τινα τοῦ ἔθνους αὐτοῦ; Ἄν κατέβαιεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Χριστὸς καὶ κατέλυεν ἐν Ἑλλάδι, θὰ ἐφώνάζε μετὰ φωνὴν Στέντορος, ἰδοὺ ὁ λαὸς μου ὁ ἀληθινός. Ἄλλ' ἂν ἀνέβαιεν ὁ Ἐπίκουρος εἰς τὴν πατρίον του γῆν, θὰ ἐψάλλε μετὰ φωνὴν βραχνῆν — ἐκ τῶν καταχρήσεων — Ἐβρέτε κυνοδαίτοι. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων πιστεύου μεν μετὰ σωστά μας εἰς ἄλλον κόσμον, εἰς μέλλουσαν ζῶν ἢ βασιλείαν· περὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἔχομεν ἐν γέ-

ἢ ἀναφροσύνη· ἰδέα· περὶ ἐνός ἐν τούτοις καὶ μόνου φαινόμεθα ὅλοι σύμφωνοι, ὅτι καὶ ἐκεῖ ὡς ἰδῶ θὰ ἔρω-
μεν ἀνάγκη λεπτῶν, διὰ τοῦτο βλέπετε τὸν Σκουρὸν
καὶ τὸν Βουδρον τοκογλυφοῦντας μὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ στό-
μα, καὶ μὲ τὸ στόμα πάλιν εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ὁποῖαν δια-
κάνουν διὰ τὰ μὴ τούτους φύγη — χωρὶς τὰ τὴν ἐξαργυρώ-
σων.

Ἐίμεθα ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀσκητικὸς λαός. Πτωχοὶ καὶ
πλούσιοι πεθαίνουμε εἰς τὴν κακοζωίαν. Μὴν κυττάζετε
ὀλίγους Σουβαρίτας τῶν Ἀθηνῶν, συσβρίζοντας τοὺς πλεί-
στους διὰ λογαριασμῶν τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἀπο-
βλέψατε πρὸς τοὺς μεγάλους ὄγκους τῶν ἐπαρχίων· ἀπο-
βλέψατε καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς μεγάλους ὄγκους τοῦ λαοῦ
τῆς πρωτεύουσας· εἰσέλθετε εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν· οὔτε
τὰ ὑποζύγια τῶν ἀγρῶν δὲν ἐργάζονται τόσον ὅσον αἱ γυ-
ναῖκες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν· οἱ ἄνδρες τῶν ἐπίσης· γνω-
ρίζομεν ἐμπόρους ἀσθενούντας καὶ μὴ δαπανῶντας ἐν τού-
τοις ὀλίγα χρήματα χάριν τῆς υγείας τῶν· διὰ τὰ 99 ἐκα-
τοστά τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἡ τροφὴ δὲν εἶναι ἀπόλαυ-
σις, ἀλλὰ συντήρησις διὰ τῆς ἀγρότας καὶ καταστροφῆς διὰ
τοὺς κατοικοὺς τῶν πόλεων. Μήπως ὁ γάμος εἶναι μαγι-
κὸν κίνιστρον πλῆρες ἀνθέων καὶ Μαΐων; Τούναντιον, ἀν
ὑπῆρχον ἡδοναὶ τινες πρὸ τοῦ γάμου, αὐταὶ ἐπέταξαν ἅμα
ἐσθίμανεν ἡ ὥρα αὐτοῦ. Τὰ στέρνατά του εἶναι τὰ τελευ-
ταῖα ἀνθὰ τὰ ὁποῖα βλέπει ἡ ἑλληνικὴ ἀνοιξίς. Τότε ἀρ-
χονται αἱ φροντίδες, αἱ δαπάναι, αἱ λύπαι, τὸ ζῆλον, τὰ
παιδιά. Ἡ σύζυγος ἡ εἶναι δυσειδής πρὸ τοῦ γάμου ἢ
γίνεται τέρας ἅμα τῷ πρώτῳ παιδίῳ. Θελητῶν μὴ ὑπαρ-
χόντων, ἀρχεται ἡ κακομοιρὰ ἥτις τελειώνει μὲ τὴν κατα-
στροφὴν.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ.

Παράδοξος τῆ ἀληθείας ἦτο ἡ ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ Ῥώμη
εἶχε γηράσει. Κρυφία φαγέδαινα εἶχε μεταβάλλει εἰς σα-
πρίαν τὴν ἀρχαίαν ρωμαϊκὴν εὐκλειαν, ἢ δὲ παλαιὰ τῶν
Κατῶνων καὶ τῶν Γράκων δημοκρατία λακπατῆθεῖσα ὑπὸ
τὸ ἄρμα τοῦ θείου Ἰουλίου ἀνηγέρθη πρὸς στιγμὴν διὰ τοῦ
ἐγγυητιδίου τοῦ Βρούτου, καὶ συνετάφη μετ' αὐτοῦ ἐν Φι-
λίπποις.

Ὁ ἥλιος τῆς Ῥώμης, μεσουρανήσας ἐπὶ Αὐγούστου ἤρ-
χιζεν ἤδη ν' ἀποκλίνει πρὸς τὴν δύσιν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ Ῥώμη
ἐξέυγυνεν ἐτι εἰς τὸ θριαμβικὸν ἄρμα αὐτῆς καὶ τοὺς Βρετ-
τανούς καὶ τοὺς Πάρθους, τὰ ξανθὰ τέκνα τοῦ Ἀρμινίου καὶ
τοὺς ἐβενοπροσώπους ἀπογόνους τοῦ Ἰουγούρθα, ἀλλ' ὁ σά-
ραξ τῆς ἀποσυνθέσεως εἶχεν ἀρχίσει νὰ κατατρέγγῃ τὸν
ἐπίχρυσον θρόνον τῶν Καισάρων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἦτο ὑδροκέφαλος πράγματι, κατὰ τὴν
φράσιν τοῦ κ. Ἰακωβάτου, καὶ ὁ ἐγκέφαλος αὐτῆς, ἡ Ῥώμη,
ἐνόσει.

Ἐνόσει τὴν νόσον, ἦν καὶ ἡμεῖς νοσοῦμεν σήμερον, καὶ
ἥτις εἶνε ὁ περιοδικὸς πυρετὸς τῆς ἀνθρωπότητος, διότι καὶ
τότε αὕτη εὕρεσκετο εἰς παράλληλον περίπου θέσιν τῆς ἡ-
μετέρας.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

Ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

ἄλλ' ἰδῶ δὲν θὰ σκιαγραφῶ τὸν ἑλληνικὸν βίον· ἐγὼ
τὸν νομίζω καὶ τὸν βλέπω μικρὸν ἀντίγραφον τῆς Κολά-
σεως· ἐάν δὲ συμφωνήτε, ὀδηγήσατέ με νὰ εὕρωμεν τὸν
παράδεισον.

κακαί, θά σά: ὑποδεχθῶν μὲ μυρολόγια· τὰ παιδία σας θά πεινώσιν· οἰκίαν δὲν θά ἔχητε· ἐργασίαν οὐ· πατρίδα οὐτε· τὸ πρῶτον βάρη θά χρησιμεύσῃ ὡς ἐνδυμα· ὁ πρῶτος κλῶν ὡς ράβδος· καὶ θά ἀπέληθε ὅλοι ζητούντες τύχην καὶ ἄρτον. Ἔθνος θά γίνωμεν ὅλοι περιηγητῶν· ἔθνος τυχοδιωκτῶν.

Ἐνῶ ὁ ὄγκος ὁ συμπαγὴς τὸ καλούμενον κράτος ὡς νὰ ἦτο κομήτης θά ἔχη ἤδη χαθῆ ἐκ τοῦ μέσου ὕμων· ἀλλὰ καὶ ὡς κομήτης· πάλιν θά ἔχη διαλυθῆ εἰς χίλια χρυσᾶ ἄστρα—χίλια χρυσᾶ ἄτομα τὰ ὅποια ἐχρῶσαν οἱ ἰδρωτὲς καὶ ἡ βλακεία σας.

Κελαδέων.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἀπαγγελλθεῖσα προχθὲς ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων
ὁ π ο
τοῦ κ. Σπυρ. Ταβουλάρη καὶ τῆς κ. Ἐλένης Κορτοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ
Καλῶς σὲ βρήκα, Μάρω μου . . .
ΜΑΡΟΥΛΑ
Καλὲ τί βλέπω ἔμπρός μου ;
Σὺ εἶσαι ὁ Γιαννάκης μου ὁ ἀγαπητικός μου ;
ΓΙΑΝΝΗΣ
Ναι, ὅλος κί' ὅλος, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ
Πᾶ ! πᾶ ! δὲν τὸ πιστεύω.
Θαρρῶ πῶς βλέπω ὄνειρο . . .
ΓΙΑΝΝΗΣ
Καλὲ σοῦ χωρατεύω ;
Καὶ δὲν κυτᾶς πῶς στέκεται ἔμπρός σου κοτζᾶμ Γιάννης;
Κί' ἂν ἦσαι ἀπιστος Θεωμᾶς, Μαρούλα μου, δὲν πιάνεις
Τὴ μύτη μου, τῆς τρίχαις μου, τὸ χέρι, τὸ ποδάρι ;
ΜΑΡΟΥΛΑ
Ἄ ! ναί, σὺ εἶσ' ὁ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκᾶρι !
Καὶ τώρα ἄς ἀνθίσουνε λουλούδια καὶ χορτάρια,
Κί' ἄς κελαδέσουνε γλυκὰ ἀηδόνια καὶ κανάρια.
ΓΙΑΝΝΗΣ
Ὅχι, δὲν θέλω ν' ἀκουσθῆ ἀηδόνι ἢ κανάρι,
Ἄς κελαδέσουν μοναχὰ τῆς Πλάκας οἱ γαιδάροι.
Τραγοῦδια, δάρναις, στέφανα καὶ τίποτα δὲν θέλω . . .
Νο ! πάρε τὴ γιγκέτα μου, τὴ ζώνη, τὸ καπέλο,
Πάρε με ὅλον, κόψε με καὶ κόψε με κομμάτια,
Ξερρίζωσέ μου τὰ μαλλιά καὶ βγάλε μου τὰ μᾶτια . . .
ΜΑΡΟΥΛΑ
Τί σοῦρθε ; . . μὴ σ' ἐκτύπησε ἡ ζέσθη 'στὸ κεφάλι ;
ΓΙΑΝΝΗΣ
Ἔβλεγα ἀλλῶ στρατηγὸς κί' ἦλθα σολντάτος πάλι.
Ἐπῆγα μέε' 'στὸ Δημαριὸ, Μαρούλα μου, μιὰ μέρα,
Κί' ἐσφαζα 'δῶ, ἐσφαζα 'κει, ἐσφαζα παραπέρα . . .
ΜΑΡΟΥΛΑ
Χριστὸς μαζί σου . . .

ρίας ἐποχῆς, ἰστάμην ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὸ τῆς προτομῆς τοῦ Κλαυδίου. Καὶ ὅτε πορευθῶν ἀτενῶς τὴν χαῖνον, ζωῶδη, ἠλίθιον ἐκείνην μορφὴν, καὶ ἐνεθυμούμην πόσον βαρὺ ἦτο τότε τῆς Αὐτοκρατορίας, δηλαδὴ τῆς κοσμοκρατορίας τὸ στέμμα, ἀνελογιζόμεν δ' ἐπίσης μὲ πόσα ἕτερα αἰχμηρὰ στέμματα τὸν ἐστεψεν ἡ ἐπιθόητος σύζυγός του, ἐθαύμαζα πῶς ἡ σπονδυλικὴ του στήλη ἠδύνατο νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ βάρος τοιαύτης καταφόρτου κεφαλῆς.
Ὅλα ἄβυσσος ἡ γυνὴ ἐκείνη ! Δὲν ἦτο ἴσως ἐκτάκτου καλλονῆς—καθὰ τοῦλάχιστον δεικνύει ἡ προτομὴ τῆς—ἀλλ' οἷον πῦρ λυγείας θά ἐνεφύλευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους ! καὶ πῶς ἡ ἐρυθρὰ τῆς πορφύρας ἀνανακλαστικὴ θοσσηντάτο ἐν ταῖς παρειαῖς αὐτῆς, ὅπου ἀπετυπῶντο ἄσπερ δούλων φιλήματα, μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς φλογὸς τῆς ἀκολασίας ! Ὅσον συρφετὸν ἀγενῆ ἐσφιγξεν ἐπὶ τὰ σφιγγῶνα στήθη, ὅτε καταλείπουσα τὴν ἀγκάλην τοῦ τραυλιζόντος καὶ οἰνολήπτου Κλαυδίου μετέβαινε νύκτωρ εἰς τὴν Σουδοῦρραν—ἢ Σοδῶρραν, κατὰ τὴν μετάφρασιν—φέρουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κιτρίνην φενάκην τῆς ἑταίρας καὶ συνεχρᾶτο τῷ πρῶτῳ τυχόντι, καὶ συνωργιάζε μετ' αὐτοῦ, κἂν δούλος ἦ, κἂν πατρίκιος, κἂν συγκλητικὸς, κἂν μονομάχος ! Εἰσῆρχετο ἀπτόητος ἐν τοῖς χροματισμοῖς ὅπου συνανεμίγνυτο καὶ ἠδελφοῦτο ἐν βδελυρᾷ ἀσελγείᾳ μετὰ δούλων καὶ ἀπελευθέρων, μετὰ ἑταίρων καὶ ὄρχηστράδων,

μετὰ κιναιδῶν, μετὰ μίμων, μετὰ προαγωγῶν, μετὰ μονομάχων καὶ πραιτωριανῶν, μετὰ τῶν περιτριμμάτων ἐν γένει τῶν τριόδων καὶ τοῦ Κίρκου ἡ ἀκόλατος τῆς Ρώμης νεολαία. Εἰσῆρχετο ἐκεῖ ὅπου ἐπαλλεῖτο ἡ σάρξ, ὅπου ἐξεπορευέτο τὸ φέλλημα, ὅπου ἐβιάστανον ἔρωτες στυγεροὶ καὶ ἀνόσιοι, καὶ ὅπου πολλὰκις ῥέον τὸ αἷμα συνηοῦτο κατὰ γῆς μετὰ τοῦ ἀφειδῶς χρομένου Φαλέρνου, καὶ παρίστατο μάρτυς ἐκκινῶν τοιοῦτων, δρῶσα μάλιστα καὶ πρωταγωνιστοῦσα ἐν τοῖς ὄργιοις, πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων ἑταίρων παραπονουμένων ἐπὶ τούτῳ, αὐτῆ, ἡ θεία σύζυγος τοῦ Καίσαρος, πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ ὁποίου ἐκυπτον περὶφοβοὶ οἱ δούλοι λαοί ! Καὶ προσέφερε δωρεᾶν τὸ σῶμα ἐκεῖνο, διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ὁποίου συνήγοντο καὶ ἐκομίζοντο εἰς Ῥώμην τὰ βαρυτιμότερα μῦρα τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν κτηνώδη ὄρμην τοῦ ἐσχάτου τῶν θαμνῶν τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων καταγωγίων.
Ἵπῆρχαν πολλοὶ πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν ἐστεμμέναι ἑταῖραι. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτι χρόνους, ἐν ταῖς χρονικοῖς τινῶν τῶν αὐτῶν τῆς Βυρῶνης ἀπαντῶσι παραπλήσια σκανδαλώδη ἐπεισόδια. Ἄλλὰ τὴν Μεσσαλίαν οὐδέμια γυνὴ ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ, καὶ ἐμεινεν αὐτὴ μοναδικὸν φαινόμενον ἐν τοῦ ἔρωτος τῆ ἱστορίας καὶ τῆ παθολογίας. Οὐδέμια κατέρριψε ποτε ἐντὸς τοῦ βορβόρου τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα μετὰ τοσοῦτου θράους καὶ μετὰ τοσαύτης ἀνάτι

ΓΙΑΝΝΗΣ
Μιὰ στιγμὴ δὲν ἐπαῖψα νὰ σφάζω,
Μὰ ἔμπροστά μου ἐξάρνα ἕναν Πασσᾶ κυττάζω . . .
ΜΑΡΟΥΛΑ
Χριστὲ καὶ Παναγία μου . . .
ΓΙΑΝΝΗΣ
Τοῦ πιάνω τὸ λαρόγγι,
Ἄλλὰ κί' αὐτὸς μὲ δύναμι ἀπ' τὸ λαϊμὸ μὲ σφίγγει.
Μοῦ δίνει μιὰ, τοῦ δίνω δύο, 'στὴν τρίτη τὸν ξεκάνω,
Ξαπλόνεται φαρδύ; πλατύ; καὶ πέφτω ἀπὸ 'πάνω.
ΜΑΡΟΥΛΑ
Ἄ . . πέ . . θα . . να . . .
ΓΙΑΝΝΗΣ
Ἦσυχασε, ἴψηλό μου κυπαρίσι,
Καὶ τᾶβλεπα 'στὸν ὕπνο μου ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι,
ΜΑΡΟΥΛΑ
Ἄχ ! δόξα νᾶχη ὁ Θεός ! . . κί' ἐγὼ, καυμένη Γιάννη,
Ὅλο τὰ ἴδια ἐβλεπα . . . μιὰ νύκτα μοῦ ἐφάνη
Πῶς σοῦβγαλαν τὰ δόντια σου, ἄλλοτε εἶδα πάλι
Πῶς 'μπήκες μίς 'στὸ μαγειριὸ, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι.
Πότε πῶς μιὰ χανομίσινα ἐπῆρες γιὰ γυναῖκα,
Πότε πῶς ἐγίνες Κατζῆς κί' ἐπῆγες εἰς τὴ Μέκκα.
ΓΙΑΝΝΗΣ
Καλλίτερα, μὰ τὸ Θεὸ, Κατζῆς νὰ ἐγινόμουν,
Παρ' ὅπως ἦλθα, Μάρω μου, ἰδῶ νὰ ξαναρχόμουν.
ΜΑΡΟΥΛΑ
Μὰ δὲν μοῦ λὲς, πῶς σ' ἄρτησαν κί' ἐγύρισες σ' ἐμένα ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.
Μὴν τὰ ρωτᾶς, Μαρούλα μου, καὶ εἶναι μπερδεμένα,
Ἔτσι καὶ ἔτσι κόλεμος τοὺς εἶπα δὲν θά γίνῃ,
Λοιπὸν ἀφῆστε μὲ νὰ 'δῶ τὴ Μάρω ἐν εἰρήνῃ
Καὶ ἂν ἀνάγκη λάβετε καμμιά φορά τοῦ Γιάννη,
Φωνάζετέ του, καὶ αὐτὸς 'στὰ τέσσερα σᾶς φθάνει.
ΜΑΡΟΥΛΑ.
Ὡ ! τί χαρὰ μου ! . . σὲ θεωρῶ ἀπάνω ἕως κάτω,
Καὶ σὲ εὐρίσκω πρὸ παχὺ, θερμμένο καὶ βαρβᾶτο.
ΓΙΑΝΝΗΣ
Τῶντι μὲ ὠφέλησε αὐτὸ τὸ ταξειδάκι,
Καὶ μοναχὰ τὴ μύτη μου ἐξέγδαρε 'λιγάκι.
Μ' ἀλήθεια δὲν σ' ἐρώτησα, τώρα ποῦ ἦσουν μόνη,
Γιὰ πὲς μου, δὲν σοῦ 'ρίχτηκε κανένα μπαρμπατσόνι ;
ΜΑΡΟΥΛΑ
Ἐχθὲς προχθὲς μοῦ ῥίχτηκε 'στὸ δρόμο ὁ Μανώλης,
Ἐκεῖνος ὁ ἀνάλατος καὶ φαφλατᾶς, μὰ μόλις
Μ' ἐζύγωσε, τοῦ 'φώναξα ἀμακρὺ, κουφαϊδόνι,
Καὶ ἀπὸ τέτοιοις τὸ αὐτὶ τῆς Μάρως δὲν ἰδρῶνει.
ΓΙΑΝΝΗΣ.
Γειὰ σου, Μαρούλα μου χρυσοῦ, ἀθάνατη κουζίνα !
Τί νὰ σοῦ κάμω ! . . σοῦπρεπε νὰ γίνῃς στρατηγίνα.
ΜΑΡΟΥΛΑ.
Ἐ ! δὲν πετράζει, Γιάννη μου, κί' ἔτσι ἀπλὸς φαντάρος
Θὰ ἦσαι πάντα ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Μάρως;
Κί' ἀκόμη ἂν ἀπόμαχο σὲ κέμουν τοῦ Μουσειῶ,
Μίσα 'στὰ φύλλα τῆς καρδιάς θὰ σ' ἔχω διὰ βίου.

σχυντίας. Ἀζήγος καὶ φίλαρχος διώκησε διὰ τοῦ ἠλιθίου συζύγου τῆς τὸν κόσημον ἀπαξάπαντα, καὶ ἡ ὑπαρξὶς πολλῶν ἐξητηθῆ πολλὰκις ἐκ μιᾶς τῶν ἀκολάστων ὁρμῶν αὐτῆς. Οὐδὲν ἄλλο τι αἰσθημα ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν τῇ πεπωρωμένῃ ἐκείνῃ καρδίᾳ. Μίαν μόνην φοράν ἡ λύκαινα αὕτη ἠσθάνθη τὴν μητρικὴν στοργὴν, ὅτε ὁ δῆμος τῶν Ρωμαίων ἐπευφήμησε τὸν μεῖρακα Δομήτιον, τὸν κατόπιν Νέρωνα, καὶ ὅχι τὸν ἴδιον αὐτῆς υἱὸν Βρετανικόν. Ἄλλ' ἦτο τοῦτο μᾶλλον πρὸς τὴν Ἀγριππίναν φθόνος, ἢ καθαρθὸς αἰσθημα μητρὸς βλεπούσης παρρηκωνιζόμενον τὸ ἴδιον τέκνον.
* * *
Τὸ δρᾶμα δὲν περῶμαι ν' ἀναλύσω, διότι εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπόθεσις ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας.
Ὁ ἴταλὸς συγγραφεὺς Πέτρος Κόσσας ἔγραψε τὴν «Μεσσαλίαν» παρακολουθῆσας κατὰ πόδας τὸν Τάκιτον καὶ τὸν Σουπτώνιον. Πλὴν τὸ ἔργον του, κατὰ κρίσιν ἡμετέραν, δὲν εἶνε δρᾶμα, ἀλλὰ μᾶλλον συρραφῆ σκηνῶν δραματικῶν, γεγραμμένη ὁμως μετὰ χάριτος, μετὰ δυνάμειος, μετὰ καλλιπερίας ἐξαισίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν κατέρρωσεν ν' ἀποδώσῃ ἡ μετάφρασις, γενομένη μάλιστα εἰς τὸν ἄχαριν καὶ μονότονον λαμδικὸν στίχον. Οἱ χαρακτῆρες διεγράφησαν ὑπὸ χιερὸς καλλιτέχνου· ὁ τοῦ Κλαυδίου εἶνε ἀμίμητος, ὁ τῆς

Μεσσαλίνας ἐντελής ὅσον ἐπέτρεπε τοῦτο τῆς σκηνῆς ἡ σενιτόντις. Ἐπίσης εὐκρινέστατοι χαρακτῆρες εἶνε ὁ τοῦ Σιλίου καὶ ὁ ἐν τῷ δρᾶματι πρωτεύων Βίτου τοῦ μονομάχου, ὅτις εἶνε τὸ μόνον φανταστικὸν πρόσωπον ὅπερ ὁ συγγραφεὺς παρενεῖρε ἐν τῇ ἐκθῆσει ταύτῃ τῶν ἱστορικῶν προσωπογραφίων. Μίαν ἡμέραν ἦτο θέαμα αἱματηρὸν εἰς τὸν Κίρκον. Ἡ Μεσσαλίνα παρίστατο μετὰ τοῦ Κλαυδίου εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν πόδιον. Ὁ Βίτος, μονομάχος, ἀγωνιζόμενος ὡς μυρμηλλῶν καθ' ἐνός ρετιαρίου, κατέβαλε τὸν ἀντίπαλον, καὶ στρέψας τὰ βλέμματα πρὸς τοὺς θεατὰς κατὰ τὸ ἔθος, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἂν ἐπόθουν νὰ τῷ χάρισῃ τὴν ζωὴν. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ Αὐτοκράτειρα πρώτη ἐζήτησε τὴν χεῖρα μὲ τὸν ἀντίχειρα ἀνεστραμμένον, καὶ τοῦτο ἦτο σημεῖον θανάτου. Ὁ μονομάχος ἐπληξε θανατηφόρος τὸ σῶμα ἐκπευσαν πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀλλ' ὠχρίσεν πρῶτην φοράν, αὐτὸς ἀνὴρ τῶν αἱμάτων, ἐνώπιον τῆς ἀγρίας καλλονῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀπαλευθέρου μονομάχου ἐγεννήθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔρωσις φλογερὴ, καὶ ὁ ἔρωσις οὗτος εἶνε λαμπρὰ ἀντίθεσις ἐν τῷ δρᾶματι πρὸς τὸν ἰδιοτελεῆ ἔρωτα τοῦ φοροδεοῦς Σιλίου. Οὐχί ἰσπανίως αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναι, περιπρονοοῦσαι τοὺς ἐκνευρισμένους ἐκ τῶν ἠδονῶν ρωμαίους ἱππότητας, ἐξέλεγον τοὺς ἱεραστὰς αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀγενῶν, ἀλλ' εὐρώστων τοῦ Κίρκου πωλαιστῶν. Τοῦ ἀπελευθέρου ἡ φλογερὰ ἐπιθε-

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' εγώ θά σ' έχω, Μάρω μου . . . έξω καυμός και λύπη,
και άρματα και ξάρματα και τόσο καρδιοχτύπι.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ήλιος λοιπόν ο πόλεμος και ζήτω της ειρήνης!
Μά το καλό, Γιαννάκη μου, και δεκανεύς να γίνης.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ή από στρατάρχη ζήπεσα εις τό δεκανιλίκι!
Ποτέ μου δέν επρόσμενα αυτό τό βεζιλίκι.
Και μετά τόσα βάσανα φαντάρος ν' απομείνης;
Ή από τή φούρκα μούρχειται Μπενί Ζούγ-Ζούγ να γίνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ήσύχασε, Γιαννάκη μου, και όλα θά περάσουν,
και όσοι σε ζηλεύουνε μιιά μέρα θά να σκάσουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ή έίρε λοιπόν ό,τι καλό φυλάς μέσ 'στην κουζίνα,
Ή λίγο ψωμί, Ή λίγο ψητό, γιατί σαν έχω πείνα
Σπρώ φουρτούνας και βρονταίς και καίω σαν καμίνι,
Μά σαν φουσκώση ή κοιλιά μ' άρρασει ή γαλήνη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή νομίζεις πως σ' εξέχασα; θά σου στελνα άπ' όλα,
Ή φαγιτά, κουλούρας σπητικαίς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ή άχ! Μάρω μου μαργιόλα,
Στάσου να γίνω δεκανεύς κι' άμείως θά σε πάρω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή όλο με τέτοια με γελάς, διαόλου κατεργάρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νά μή μ' αφήσουν οι κοριοί και τὰ κουνούπια αίμα,
Κι' άπ' τόν κομήτη να καώ, άν σου τό λέω φέμμα.
Εύθους που γίνω δεκανεύς γυναίκα θά σε πάρω,
Και του στρατού τόν ύπουργό θά σου έχω για κουμπάρο.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή άχ! Γιάννη, με τὰ λόγια σου τόν ουρανό μ' άνοίγεις,
Μά δέν σ' αφήνω πια κι' εγώ 'στο Δημαριό να φύγης.
Θά σ' έχω εις τό πλάγι μου, θά γίνουμε ζευγάρι,
Ή μέρα και νύκτα θά να τρώς μαζί μου κουκουναίρι,
Θά ήμαι ο Βασιλικός και σύ ή μαντζουράνα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά ήσαι τό καμπαναριό και θά ήμαι ή καμπάνα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Θά ήμαι ή κληματαριά και θά ήσαι τό σταφύλι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θά ήσαι ύποβρύχιο και θά ήμαι ή τορπίλλη.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή εγώ θά ήμαι λύκαινα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' εγώ θά ήμαι λύκος

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Θά ήμαι ο έπίστρατος . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' εγώ ο Μαθαρίκος.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή Ή Αφροδίτη θά μ' εγώ . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' εγώ θά ήμ' ο Ή Άρσι.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή εγώ θά ήμαι τάλογο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' εγώ ο καββαλάρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή άχ! Μπέτη μου, Ή άλήπασσα, και τής κουζίνας γλάρο,
Γιαννάκη, Γιάννη, Γιάνναρε, και τότε θά σε πάρω;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ή άχ! και να ήμουν κόκκορας και νάταν κότταις ούλαις
Ή παραμάννας ή γλυκεραίς κι' ή ζηλεμμέναις δούλαις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Φτύσε 'στον κόρφο σου εύθύς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ή εξέχασα, Μαρούλα . . .

Ή ό! ναί! μου φθάνεις μόνο σύ, δέν θέλω άλλη δούλα.
Τής άπαρνειούμαι όλας πια και Γιάννης όπως πρώτα
Μαζί σου, Μάρω, θά περνά χαρά, ζωή και κόττα
Και σαν γεράσω μιιά φορά θά λέω εις τούς άλλους
Πώς 'πήρα για παράσημα 'στο τακτικό τρείς κάλους.
Ή αλλά τί λέω; . . . όχι . . . ναί . . . ο πόλεμος άς γίνη . . .
Ή άπ' άκρη σ' άκρη ο χαλασμός . . . ρουθούνι άς μή μείνη.
Δός μου τουφέκια και σπαθιά και μπόμπαις και κανόνια,
Μουλάρια, άλογα, τορπίλλ, τσαπράζια και μιλιόνια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή καλέ τί λές, Γιαννάκη μου, που να σου τάβρω όλα;
Ή εγώ δέν έχω τίποτα παρά μιιά κατσαρόλα.

Και ιδού τινι τρόπω πειραχθείς υπό δαιμονίου μεσημερι-
νου—διότι ήτο μεσημέρια— όπως λέγουν οι έξορκισμοί, κα-
τόρθωσα να γράψω την μακράν ταύτην και άσυνάρτητον
συρραφήν περί Μεσσαλίνας, ήτις άμφιβάλλω άν με ένθυμήθη
ποτέ εις την ζωήν της, διά τας άμαρτίας μου και διά τας
ιδικάς σας. Ή άφηκα προς στιγμήν τό προσωπίον του γελω-
ποιού και ήθέλησα να ύποδυθώ τόν κόθορνον τής τρα-
γωδίας, όπως ο κ. Νικηφόρος ύπεκρίνετο προχθές τόν Πραι-
τωριανόν. Συρίζατέ με, και δέν θέλω τό πράξει πλέον.

Ή φίλε μου, Γαβριηλίδη, θέσον την Μεσσαλίαν μου ταύ-
την εις τὰ ύπόγεια τής εφημερίδος σου, και χώρισέ την από
τά λοιπά άρθρα με μιαν γραμμήν.

Μεσσαλίνα γεννηθείσα υπό τό καύμα δην ήξούρω πόσων
βαθμῶν Ρεωμάρου, είνε ικανή να λυσάξη.

Bobb.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δός μου σου λέω, είδεμή κομμάτια θά να γίνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή τρελλάθηκες, Γιαννάκη μου, και είσαι για τήν Τήνο.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δός μου σου λέω, είδεμή . . . χά! χά! σου χωρατεύω . . .
δέν σου λέγα πως σαν πεινώ κατακλυσμούς γυρεύω;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ή άμμ! έλα τό λοιπόν να φας να πάψης τή μουμουρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ζήτω της Μάρως τό φαγιέ κι' ή σπητικιά κουλούρα.

Ή ό! σε βλέπω και πάλι, κουζίνα,
Κατσαρόλαις, ταψιά, τεντζερές . . .
Ή ό! και πάλι θά ζώ 'στην Ή άθήνα,
Κι' άντι Τούρκους θά τρώγω κερπίδες.

Ή ανατέλλει ειρήνης ήμέρα,
Και ο Γιάννης ήμπρός με καρδιά
Θά σηκώη Ή ψηλά για παντιέρα
Τής Μαρούλας την άσπρη ποδιά.

Ή αλλά όχι, παιδιά . . . σκωθήτε
Με κουράγιο, με θάρρος κι' έλπίδα,
Και 'στο μέλλον μιιά μέρα θά 'δείτε
Αοξασμένη μεγάλη πατρίδα.

Μην κοιμάσθε βαρειά ξαπλωμένοι
Σαν τεμπέλης τής Άρτας πασσαίς,
Και ή δόξα με δάφναις προσμένει
Τη σημαία του έθνους και Σας.

Souris

ΑΠ' ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΛΙΔΟΣ

Καλοκαίρινά.

Κ.

Ευπνάει κάθε δειλινό τό μαϊστράλι όλο δροσά,
Κι' όπου λευκό πανάκι ήρθη, 'ε τόν κόρφο του φολιάζει
Ή ό ήλιος φεύγει όλόκληρος, χωρίς να καίη, και μοιάζει
Ή Παλληκαρά που νιώθεται κι' όταν του λείπ' ή άρματωσά.

εία έκεπληρώθη, και αυτός, ο μονομάχος, ήδυνήθη να φθά-
σῃ και να σπιλώσῃ τήν πορφυράτωτον του Καίσαρος ευ-
νύν' άλλ' ή Μεσσαλίνα άφίκορος και εμμετάβολος περι-
φρόνησε μετ' ου πολυ τό άθυρμα τούτο του έρωτός της,
και ήράσθη έμμανώς του Σιλίου. Περὶ τούς δύο τούτους
έρωτας πλέκεται τό δράμα, αι δε δραματικώτεραι τών
σκηνών αυτού είναι ή έν τή Σουβούρρα, όποτε άποκαλύ-
πτει τήν εκεί παρουσίαν τής συζύγου του Καίσαρος ο Βίτος
έκ τούς έκθαμβούς θεατάς, και ή τής τετάρτης πράξεως
έπει έκδικούμενος τόν θάνατον του παλαιού κυρίου του,
Βαλερίου Άσιατικού, έξευτελίζει τήν Αύτοκράτειραν μέχρι
θραδμού άπιστεύτου, αλλά καμπτόμενος επί τέλους ήττά-
ται υπό τών ίκεσιών της και θνήσκει ύπερ αυτής λέγων
αύτῃ κατ' άγχαπώ!

αετὰ τιμῆς και δόξης. Δέν άπέστειλε τὰ έργα του εις τούς
διαγωνισμούς, δέν έδραβεύθη ως ο κ. Άντωνιάδης, δέν έ-
πηνέθη υπό τής αΠαλιγγενεσίας. Ή έφέλη δημοτικός σύμ-
βουλος και παρακίθηται εις τό Καπιτώλιον, αλλά δέν γρά-
φει ουτε τόν αΤηλέγραφον ουτε τόν αΔίωνα. Θεωρείται
έκ τών άριστων δραματικῶν συγγραφέων τής Ήταλίας και
τά δράματά του παρίστανται έπευφημούμενα εις όλα τὰ
θέατρα τής Χερσονήσου. Ήνε χαρκτηρος φαιδρού και άξιο-
ράστου, ως ήδυνήθη έν του σύγγεγυς να ιδω, λαβών τήν
τιμην να γνωρίσω επί τινας στιγμάς έν Ρώμη, εγώ ο πα-
ραμάγειρος τών γραμμάτων, τόν περιφανή συγγραφέα.

Ή έν τούς αΌλυμπίοις παράστασις τής Μεσσαλίνας
ήτο έπιτυχής. Ή Ο Σπυρ. Ταβουλάρης ύπεκρίθη άριστα τόν
Κλαύδιον, ή δε κ. Ταβουλάρη όσον τό δυνατόν καλλίτερα
τήν Μεσσαλίαν. Ούδ' ύστέρησεν ο κ. Κοτοπούλης ύποκρι-
θείς τόν Βίτον, και οι τά λοιπά πρωτεύοντα του δράμα-
τος πρόσωπα ύποκριθέντες. Άρκούντως καλά ήσαν ο ήμα-
τισμός και ή διασκευή τής σκηνῆς. Μικραί τινες έλλείψεις
έλπίζομεν ότι θέλουσι διορθωθῆ εις νέαν παράστασιν.

Ή Ο Κόσας, γεννηθείς έν Ρώμη, είνε άληθής σινες τομα-
μας, λάτρης ένθουσιώδης τής αρχαίας ρωμαϊκής ιστορίας, τό
κρηνώτερα έπισόδια τής όποίας έδραματοποίησεν. Συνέ-
γραψε μέχρι τούδε δράματα τόν αΠλαβτον, τόν αΝέρω-
να, τήν αΜεσσαλίαν, τήν αΚλεοπάτραν και τήν αΚαι-
μιλίαν. Ήσχε βίον παράδοξον και περιπετειώδη, αλλά
πόλες εύρε τό άμμόζον αυτό στάδιον και πρόβη έν αυτό.

Χαριτωμένος οὐρανός! τὴ γαλανὴ του φορεσά
 Μὲ συννεράκι εἰδῶ κι' ἐκεῖ γαρνιρισμένη βάζει·
 Τὸ γαλανό του στολισμὸ βασιλικὰ σκεπάζει
 Πορφύρα ποῦ τὰς ἀκρὰς τῆς κρόσσα στολίζουε χρυσά.

Ἄλλου ἡ λίμνη οὐρανιά, μὲ ὄβι κοιμισμένη,
 Κι' ἄλλου μελαγχρινώτερη μὲ κυμάτακι πλουμιστή,
 Κυττάει σὰν τὸν οὐρανὸ νᾶνε κι' αὐτὴ ἔντυμένη.

Καὶ ἡ πορφύρ' ἀπλώνεται πλατειά, καινούρια, ταιριαστὴ,
 Ἄντάμα καὶ ἔς τῆς θάλασσης καὶ ἔς τοῦρανοῦ τὴ χάρι,
 Ἐς βελουδένιο πάπλωμα σὲ νύκιοφο ζευγάρι.

Κωστής.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

BALLO IN MASCHERA.

Δύο χιλιάδες θεαταί, τέσσαρες πράξεις, διακόσιοι στέφανοι καὶ ἀνοδοῦσαι, ἐν ζευγος περιστέρων, δύο παραφωνίαι τοῦ βαρυτόνου, ὀκτακόσια ἐξήκοντα ἐν βήματα τοῦ Ὀσκάρ, ἐν φανακί πρὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐν φράγγον τὸ ὅποιον ἔδωκα διὰ τὴν ἀμαζαν ὅπως μεταβῶ εἰς τὸν ἀ' Ἀπόλλωνα», ἐθοροζόμενα ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ Ballo in Maschera.

Ὁ Ballo in Maschera, εἶνε ὡς ἠδυνήθηεν νὰ πεισθῶ, μελῶδραμα ἀριστὸν ἐν Ἀθήναις. Οὐδέποτε ὁ ἀ' Ἀπόλλων ἀφ' ἧς ἤρξατο τῶν παραστάσεων του, εἶδεν ἐντὸς τοῦ περιβάλλου του μείζον θεατῶν πλῆθος. Καὶ οἷον πλῆθος! Κομφὸν, φαιδρὸν, μυροδόλον. Πέτασοι θαρραλέως ἀνεστραμμένοι, πέτασοι αἰδημόνως κυρτούμενοι. Χειρόκτια λευκά, χειρόκτια gris-perle. Φθινόπωρα καὶ ἀνοιξεις. Ὀφθαλμοὶ περηγηταὶ καὶ ὀφθαλμοὶ μονάζοντες. Φλυαρίαι, λογοπαίγνια, ἀκρίσματα, μπακλαβάδες, ὅτι τέλος πάντων εὐπρεστήθη νὰ καταπέμψῃ εἰς τὴν γῆν ὁ ὕψιστος ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς μαλακύνσεως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ἀρθρῶν τῆς ἡλικίας.

Ἀληθὲς εἶνε—καὶ ὁ Θεὸς ἔστω μοι ἔλεος ἀν ψεύδωμαι— ἅτι ἐνίοτε ὅτε τὸ πλῆθος ἐχειροκρότει ἠκούοντο καὶ ὕλα καὶ κινῶν, ὅστινες δὲν εἶχον δικαίωμα διότι εἶμαι βέβαιοι ἅτι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσιτήριον. Ἀληθὲς εἶνε ἐπίσης ὅτι ἐφθάνεν ἐνίοτε μέχρι τῶν νεύρων τῆς ὀσφρήσεως αἰχμηρὰ ἢ ἀθῆλος διαπνῆς ποδῶν ἐργασθέντων ἐπὶ πολὺ φαίνεται δι' ἄλλης τῆς ἡμέρας, ὅτι εἰς στρατιωτικὸς εὐπρεστήθη νὰ μοι πατήσῃ τὸν πόδα, καθὼς ἀν ἦτο τουρκικὸν ἔδαφος. Ἄλλο τίς προσέχει εἰς τιαύτας μικρότητας;

Αὐτὰ ἔλεγον πρὸς φίλον μου τινα, ἑκατονταεικοσιδραχμὸν ὑπέλληλον, πολὺσαρκον ὅσον καὶ εὐαίσθητον, μεθ' οὗ ἠπορώμην εὐχαρίστως τὸ μελῶδραμα.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ballo in maschera εἶνε ἀνοήτως καὶ σχεδὸν γελοίως διεξηγημένη ἐν τῷ δράματι τοῦ Ριγέ. Ὁ μακαρίτης αὐτὸς ποιητὴς διέστρεψε κατὰ βούλησιν τὸ ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Γουσταύου Γ'. δολοφονηθέντος πράγματι ἐν τινὶ χο-

ρῶ μεταμφιεσμένων ἐν Στοκχόλμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγκαστρόμι- Τὸν Γουσταύου Γ'. ἐκεῖνος ὅπως ἐνίοτε ὁ Κουμουνοῦρος μετέθηκεν εἰς Βοστώνην! καὶ ἀπὸ ἡγεμόνος διώρισε αὐτὸν διοικητὴν! Τὸ δράμα ἐν συνόλῳ εἶνε ὀρθόλευμα, μαγειρευμένον μὲ κοκκινωσίπερον, φ' τινὶ ἐχρᾶτο καὶ ὁ μακαρίτης Βαλαωρίτης. Ἄν θέλετε μετὰ σᾶς παρέχω τὴν φράσιν τῆς τρίτης πράξεως: Ἀκούω τὰ ἔχρη τῶν ἀνηλεῶν βημάτων. Ἄλλοίμονον! καὶ ἀν τὰ ἔχρη ἦσαν κατὰ τύχην ἐλεήματα; Τότε βέβαια θὰ ἔβλεπε τὸν ἥχον τῶν.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα εἶρε καλὸν ἀνάδοχον, τὸν πλούσιον ἐν μελωδικῇ ἐμπνεύσει Βέρδην, ὅστις περιβαλὼν αὐτὸ μὲ τὰς περιπαθεῖς ἀρμονίας του, ἔκαμεν ὥστε νὰ μὴ ἀκούωνται πλέον τὰ ἔχρη.

Ἡ παράστασις εἶχε καὶ ἑτέραν σπουδαίότητα. Ἦτο πολιτικὸν ζήτημα καὶ ἐπρόκειτο νὰ μετρηθῶσιν οἱ ψῆφοι; διότι ἦσαν καὶ αἱ δύο πρίμαι, καὶ ἀντιμωλίαν ἐπὶ τῆς σκηπῆς. Οἱ δυσηρεστημένοι εἶχον ἐνωθῆ μετὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἡ contralto μὲ τὰς ὀλίγας ψήφους τῆς ἐμεινεν οὐδετέρα ὡς Δηλιγιάννης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐμεινεν ἀμφίβολον, διότι γὰρ μὲν ἡ Κιαραμόντη εἶχε ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐν κἀνεον ἐξ ἀνθέων, ἀλλ' ἡ Κατάνεο εἶχε δύο περιστέρους. Τώρα, κατὰ τὸ Συνταγματικῶς πολιτεύεσθαι τοῦ κ. Ροντήρη, αἱ περιστέραι ἀξίζουσι περισσότερα ἀπὸ τὰ κἀνιστρα, διότι τρώγονται. Ἄλλ' ἡ συμπολίτευσις προετοιμάζει, ὡς ἠκούσαμεν, δύο σφαγὰ καὶ εἴκοσι κουραμάνας. Ἄς ἴδωμεν.

Ἀκουσθέντι πλῆσιον μου.

— Διατί τῆς πετᾶν τόσα μπουκέτα;

— Διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε κατὰ τῆς ἄλλης.

— Τί κατὰ εἶν' αὐτά!

Ἄλλο.

— Καὶ τὰ περιστέρια τί θέλουσι;

— Εἶνε σύμβολον ἀγγελίας.

— Σύμβολον ἀγνοίας; . .

Ὁ Ballo in Maschera ἐπέτυχεν πλέον ἢ ὅταν ἐπεριμένον- μεν. Μέχρι τῆς τρίτης πράξεως μάλιστα ἔβαινε λαμπρὰ, εἰς τῆς τετάρτην ἐκλονίσθη κάπως, καὶ περὶ τὰ τέλη συνέβη χαμωδία τις εἰς τὸν χορὸν καὶ τὴν ὀρχήστραν, ἠτις διωρθώθη τὴν ἀκόλουθον ἑσπέραν. Ὁ ὑψίφωνος καλὸς ὡς πάντοτε· ἀλλὰ καὶ ἡ ὑψίφωνος Κιαραμόντη, ἦν ἐφοδούμεθα, ἐντέταξε εἰς τὸ δύσκολον μέρος, καὶ ἡ ἑτέρα ὑψίφωνος, καὶ ἡ contralto καὶ ὁ βαρύτονος, ἔψαλαν καλῶς. Περὶ τοῦ βαρυτόνου ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὅταν δὲν ἐκρήγνυται εἰς κραυγὰς, ὡς ἐπραξεν ἄπαξ ἡ δις ἐνῶ ἔψαλλε τὸ Eri tu, μένει πάντοτε καλὸς τεχνίτης. Ἐν γένει ὁ Ballo in Maschera ἐπέτυχεν καλλίτερον καὶ τοῦ Ριγολέττου, καὶ τῆς Λίνδας, καὶ τῆς Τραβιάσας.

Ἐγὼ ἐνθουσιάσθην· ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς στιγμὰς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου. Ἐχειροκρότησα καὶ ἐγὼ, καὶ ὅταν εἶδα τὰ ἄνθη καὶ τὰ περιστέρια, ἠτοιμάσθην νὰ βγάλω καὶ ἐγὼ τὰ παπούτσια μου, τὰ ὅποια μὲ ἐστένευον καὶ νὰ τὰ ρίψω, ἀλλ' εἰς φίλος μου μὲ ἐκράτησεν.

Μὴ λητμονήσητε ὅτι καὶ ἐγὼ φλογίζομαι ἐνίοτε, διότι εἰς τὰς φλέβας μου ρεῖ . . . πετρέλαιον.

Τενεκές.